

Venstrefortid og fra alt, hvad man har hørt fra de Lejre, der har været knyttet til Venstre. Ved Hundreder, ja, ved Tusinder af Venstremøder har man Sommeren igennem, Aar efter Aar sunget Grundtvigs Sang, i hvilken det hedder: „Da har i Velstand vi drevet det vidt, naar faa har for meget og færre for lidt“. Det betød, at man skulde søge at tage noget ved retfærdig Beskatning fra de store Indkomster og de store Formuebesiddere og mildne Trykket for de smaa, saaledes at de færrest mulige fik for lidt. Men denne Sang maa vist med eller uden Grundtvigs Villie omskrives; hvis den i Fremtiden skal bruges ved Venstremøder, maa det vist hedde: Da har i Velstand vi drevet det vidt, naar mange har meget, men flere for lidt. Først da bliver der Mening i at synge den efter Venstres nye Program.

Vi fik saa at vide af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at det var beklageligt, at Regeringen ikke allerede havde forberedt en Række Lovændringer og Nedsættelser, og efter den Tale, der lød i Forbindelse dermed, var der ingen Tvivl om, at det var de sociale Love, det var Aldersrenten, det var Understøttelserne til de syge, til dem, der var styrtet ned fra Stilladset eller var snurret rundt af Maskinens Drivremme, det var Understøttelserne til saadanne Formaal, der skulde nedsættes, det var dem, der skulde beskæres, for at de store Formuebesiddere kunde faa Lettelse i deres Skatter. Men er der endelig Alvor i Talen om Skatteenedsættelser, kan det ikke nytte at beskæftige sig med Lapperier, som det i Virkeligheden bliver, selv efter det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Recept, saa er der ikke noget andet Omraade, hvor der virkelig kan spares end ved at nedlægge alt det krigsmæssige Udstyr, der koster de mange Millioner Kroner. Det er Vejen, og det er ad den Vej, vi vil være i Stand til virkelig at bringe Lettelse for Erhvervslivet og for Befolkningen som Helhed. Men endnu — jeg kan sige ligesom den sidste ærede Taler —, endnu har Venstre ikke vist sin Opfattelse af Situationens Alvor i saa høj Grad, at det indlader sig paa en Realitetsforhandling om de Besparelser, der ligger klar der, og hvorved vi kan naa til virkelig reelle Nedsættelser.

De Bemærkninger, der i Forslaget indeholdes om Kommunerne, kan naturligvis heller ikke støde nogen. Vi ønsker sikkert alle sammen at lette Kommunernes Byrder. Vi fra vor Side har jævnligen paavist, at Staten burde opfylde sine Forpligtelser bedre, end

den gør, og læsse mindre over paa Kommunerne. Jeg har f. Eks. aldrig kunnet faa i mit Hovede, hvilken Rimelighed der var i at lægge Politi- og Retsomkostninger paa Kommunerne. Det er Statsopgaver, og vi har ikke noget imod at gaa til en Omordning, hvorefter det, der rettelig bør være Statsudgifter, bæres af Staten og ikke af Kommunerne.

Som det er sagt, er dog den bedste Hjælp for Kommunerne og ogsaa for Staten unægtelig, hvis man kunde bringe Produktionen i Gang, og her forekommer det mig, at Venstre kommer lidt bagefter med sine Ønsker. Venstre kunde have tilkendegivet sin Villighed i saa Henseende ved Behandlingen af det Forslag, jeg tidligere har omtalt, om Kriseforanstaltninger til Gavn for Industrien og dens Arbejdere. Det vilde have bragt Produktionen i Gang, det vilde have stimuleret Skatteevnen og muliggjort baade en Omlægning og en Nedsættelse i den kommende Tid ganske anderledes end efter de fromme Ønsker, som Venstre har fremsat i sit Forslag. Men her har Venstre sin Skyld ved Siden af de Konservative, en Skyld, som vi ikke tvivler om, at Venstre vil komme til at bære. Medens de Konservative har handlet i Forventning om at faa tvunget deres Toldplaner igennem, naar de blot modsatte sig alt muligt andet, maa Venstres Handlemaade være sket ud fra ganske andre, men lige saa utiltalende doktrinære Synspunkter; af hvilken Art de er, er det ikke nødvendigt at beskæftige sig med her. Det Forslag, der her foreligger fra Venstre, er altsaa Venstres Indsats, og der er jo ingen, der bliver fed af den Indsats. Venstre og Konservative paaførte i Løbet af 4 Aar Landet en Række nye Skatter, en Række af de Skatter, som Erhvervslivet nu jamrer sig under. Venstre og Konservative har Ansvaret for de Skatter, der hviler paa Befolkningen nu, og for den Statsøkonomi, der indrettedes paa Basis af den urimelige Skatteudskrivning, som foregik i Venstres seneste Regeringsaar. Det er klart, at Erhvervslivet nu jamrer, og det er, kan jeg sige, lige saa klart og rimeligt, at Venstre, nu da der er en anden Regering, kommer og kræver Nedgang i de Skatter, som det selv har læstet paa Befolkningen, og at det samme Venstre nægter at spare paa de Omraader, hvor klækkelige Besparelser virkelig er mulige, og det er de Omraader, som det foreslaas at fremhæve ved det stillede Ændringsforslag, Militærbudgetterne i det hele, ikke blot ved en Gennemgang af disse, men ved en Ophævelse af den bestaaende Ord-